

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Zamboch_Miloslav-R&J.PDB

PDB Name: Zamboch_Miloslav-R&J
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.8.2003
Modification Date: 6.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miloslav Žamboch
R & J

"Je to skutečně přesně to, co jsem chtěla?"

Alchymistka, travička a bylinářka Kristle Mistle zvedla oči od účetní knihy a zkoumavě pohlédla na svého tajuplného zákazníka. Plášť ho halil od hlavy až po paty, kápě zakrývala obličej. S určitostí se dalo říct, jen že je štíhlé, drobné postavy. Dokonce i hlas byl neutrální a těžce zařaditelný.

"Ano, přesně co bylo požadováno. Návod a podrobný postup použití je přiložen. Jak jsme se dohodly, všechno dohromady za pět set zlatých," pokračovala Kristle Mistle.

Napůl očekávala, že s placením nastanou potíže, ale zákazník jí bez řeči podal měšec s penězi.

"Přepočítejte si to."

"To je v pořádku. Lidé se mě příliš bojí, než aby podváděli. Doprovodím vás ke dveřím," ukončila Kristle obchodní transakci.

Když se vrátila do přijímacího salónu podzemní laboratoře, Erik, její sluha, žák a milenec v jedné osobě, už na ni čekal v křesle pro zákazníky.

"Zajímalo by mě, jaký lektvar stojí půl tisícovky. Nic tak drahého jsem v seznamech nenašel," zeptal se.

Kristle si automaticky upravila vlasy pod čelenkou. Byla sice starší než on, ale to neznamenalo, že by před ním musela být neupravená.

"Ty nejzajímavější věci neinzeruji a navíc stál jen polovinu. Zbytek je na případné další výdaje, kvůli problémům, které by mohly nastat. Nemám ráda inkognito zákazníky. A myslím, že budeš rád, když ti neprozradím, co je ta látka zač."

Erik ji přelétl zkoumavým pohledem, ale neprotestoval.

Jedno se muselo uznat, připustila si Kristle Mistle. Byl chytrý a cenil si jejích znalostí. A také byl v posteli lepší, než všichni před ním. Nebyla si jistá, co je pro ni důležitější. Obrátila myšlenky jiným směrem. Výjimečně neměla na sex náladu.

Ramón Montek seděl v čele dubového stolu a zachmuřeně pozoroval rodinné shromáždění. Staré jizvy ho bolely a nejraději už by dávno byl v posteli. Dnes se cítil na víc, než na svým pětapadesát let.

"Rychlý posel se dostal k Smírčímu soudu dřív než Capuleti, všechno bylo zaprotokolováno jako povolené zabití v rámci konkurenčního boje!" zakončil své triumfální líčení Miguel Montek, druhý nejrespektovanější člen rodinné rady.

"A kolik stálo to expresní nahlášení obchodní mikroválky?" schladil Ramón všeobecné nadšení.

"Třicet tisíc? Čtyřicet? To je víc než náš zisk na celé transakci! Přijde mi to jako příliš velká cena za zabití dvou přestárých Capuletů!" Miguel Montek zbrunátněl. Neměl svého staršího bratra rád. On jediný ho svým postavením v rodině převyšoval.

"Jsi voják, válečný velitel, tak se do toho neplet! Tohle byla obchodní záležitost, zcela v mé kompetenci!"

"Tvrdím, že nás to stálo příliš. Musíme uvažovat rozumě a ne jen z pohledu krevní msty," odpověděl Ramón klidně a dál se o rozhovor nezajímal.

Přemýšlel, zda i on byl v mládí takovým fanatikem. Asi ano. Krevní msta mezi obchodnickými rody Monteků a Capuletů se táhla déle než tři generace. Jeho samotného však nenávist opustila, když před šestnácti lety zabil Sancha Capuleta, hlavu celého rodu. Znali se osobně a dnes mu připadalo, že lepšího muže od té doby nepotkal.

"Přišla jsem vám popřát dobrou noc!" vmísil se do vzrušené diskuse melodický hlas.

Ramón Montek ho zaslechl jako jediný.

"Doprovodím tě do tvých komnat," řekl dívce a zvedl se ze křesla.

Při pohledu na ni si bolestně uvědomil, jak rychle čas běží. Už to nebyla jeho holčička, vnučka Julie, kterou tak rád choval na kolenou. Postavou nádherná mladá žena, ale oči ještě stále dětsky nevinné a čisté.

U dveří do jejích pokojů se s ní rozloučil a na dobrou noc ji políbil na tvář. Chvilí zůstal stát v tichu opuštěné chodby a přemýšlel. Uvědomil si, že za dva týdny jí bude patnáct let a v rodině se rozproudí debaty o vhodném manželovi.

Budou to velmi pohnuté a vzrušené rozhovory, spíše zuřivé hádky, protože Julie Monteková byla jedinou nadějí na pokračování celého rodu. Při útoku Capuletů před patnácti lety byli všichni Montekové vystaveni působení plynu, který způsoboval trvalou a nevléčitelnou neplodnost.

"Všichni až na mě," uchechtl se Ramón Montek pobaveně.

V jeho případě to však nebyly pro rod důležitě, protože než během let zjistili, co se vlastně stalo, byl příliš starý na to, aby se oženil s vhodnou mladou dívkou z některé přátelené rodiny.

"Je čas jít spát," řekl nahlas.

Od doby, kdy mu zabili ženu mluvil sám se sebou stále častěji. Věděl však, že si před spaním dá ještě jedno tréninkové kolo v šermířském sále. Bez toho by snad ani neusnul.

Madam Capuletová vyťukávala prsty na desku koncertního křídla svůj oblíbený taneční rytmus a přehlížela mladíky hodující u dlouhého stolu. Poprvé jim dopřála privilegium hostiny v jídelním sále vyhrazeném pro setkání mužů, poprvé se k jídlu podávalo pivo, jídlo i pálenka bez omezení, poprvé neprotestovala, když se jí správce ptal, zda má vyhovět přáním mladých pánů a pozvat do hradu kurtizány. Vymínila si jen, že musí být z dobře zavedeného veřejného domu. Uplynulých patnáct let bylo pro ni a pro celý rod Capuletů velmi krušných. Po útoku, který vedl starý Ramón Montek zahynuli téměř všichni dospělí Capuletové. Když na ten příšerný den vzpomínala, nemohla se ubránit zachvění. Oheň, štěkot automatických zbraní, exploze, řinčení mečů. Přesto smrt svého manžela ani svých příbuzných vůdci Monteků nezazlívala. Zabránil vlastním lidem prohledávat tu část sklepení, kde se ukrývala ona s dětmi a ostatními ženami. V uplynulých letech o něm mnohokrát přemýšlela, zvláště o lítosti, která se objevila v jeho očích, když zabil jejího muže. Prý se znali. Měla pocit, že mu rozumí, že jsou na tom oba stejně, dva lidé lapení ve válce, kterou sami nevyvolali. Vrátila se ze vzpomínek do přítomnosti.

Ted' bylo vše jinak. Nástupci Capuletů dospěli a díky její obchodní politice, byla hospodářská situace rodu lepší než kdy jindy. Snad se jim podaří tuhle tu příšernou válku konečně ukončit. Pohledem sklouzla na svého syna.

Byl ze všech nejmladší, nedávno slavil patnáctiny, ale seděl v čele stolu a jeho přátelé jeho vůdcovství uznávali.

Vysoký, široký v ramennou, štíhlý v bocích, hbitého jazyka s půvabnou vlnou blondatých vlasů spadající do čela.

Madam Capuletová se šťastně usmála. Za to přece stálo žít.

Služebná obezřetně pozorovala přípravy své paní, slečny Julie. Dívka stála před zrcadlem a pečlivě si vtírala do podpaždí a podkolení vonný pudr. Nebylo pochyb, Julie plánovala oslavy svých narozenin po svém.

Služebné se otevřely ústa, potom však zase svou poznámku spolkla. Dívka si její nejistoty v odrazu v zrcadle všimla.

"Jestli chceš mít nějaké moralistické poznámky, tak si je odpusť. A jestli máš v úmyslu jít za mým otcem, tak nezapomeň, že patříš mě. Udělám ti ze života peklo."

Služebná zavrtěla hlavou.

"Ne slečno, jen jsem chtěla říct, ať si toho vonného olejíčku nevrtíte do klína moc. Muži mají rádi, když žena voní svou pravou vůní. Nechci poučovat, ale připadá mi, že se pro něho chcete udělat co nejhezčí..."

Dívka jen spiklenecky zamrkala a začala si opatrně oblékat krajkové kalhotky.

"To máš naprostou pravdu, chci, aby se mu pořádně rozproudila krev," usmála se sama na sebe do zrcadla a pokračovala navlékáním hedvábných punčoch.

"Jsem si jistá, že mu bude přímo vřít, slečno. Dozví se kdo to je?"

Julie na kompliment své služebné jen spokojeně přikývla.

Romeo se naposledy zkontroloval v zrcadle. Výsměšnému pohledu svého přítele Goméze nevěnoval žádnou pozornost.

"Včera jsi šel spát sám, že jo?"

Romeo přikývl. Připjal si meč a dýku, nutný doplněk oděvu každého cti dbalého džentlmena. Byl připraven.

"Má chvíle přijde až dnes," odpověděl.

"A kvůli tomu sis včera žádnou holku nevzal? Seš zamilovanej?"

"Je to něco velmi speciálního," Romeo se tajuplně usmál, "všechno ostatní zůstává, jak jsme se domluvili. Budete mi krýt záda, kdyby něco."

Dalším rozhovorem se nezdržoval, opustil pokoj a Goméz ho za okamžik viděl oknem procházet hradní branou.

"Seš po čertech nedočkavej. Tak jo, jdeme na to," zabručel.

Julie už čekala na místě, ve stínu velkých jilmů lemující Rieru asi půl kilometru za městem. Když ji Romeo spatřil, stáhlo se mu srdce. Byla krásná. Bílé krajkové šaty jemně obtahovaly křivky postavy a současně nechávaly dostatečný prostor fantazii, šněrovačka zvedala nadra a ještě víc zdůrazňovala útlý pás. Jednu nohou měla opřenou o kůl, ke kterému přivázala koně, takže bylo vidět ušlechtilou linii kotníku a lýtky. Pomalu přijel a důstojně sesedl z koně.

"Vaše přítomnost, je mi nezměrným potěšením," pozdravil formálně a smekl klobouk.

Přesně si vybavoval chuť jejích rtů. Byl to jen krátký, překvapivý polibek na každoročním plese uvádějícím do společnosti nadějně potomky vlivných rodin. Nemohl z ní tehdy spustit oči. Skoro se bál, že ho omámila nějakým kouzlem. Ale ani dnes si nebyl jistý, kdo koho tehdy políbil.

Julie z pohledného mladíka nespouštěla oči. Bylo v něm něco, co ho odlišovalo od všech ostatních šlechticů, co způsobovalo, že jí srdce bilo rychleji, že se ho chtěla dotýkat. Byl to Romeo Capulet. Ještě mohla ustoupit, ještě se nic katastrofálního nestalo. Dovolila mu, aby jí odhrnul mušelinový závoj.

Její krása ho zasáhla jako šíp do hrudi. Vybavoval si, jak dobře se s ní tehdy cítil. Strávili celý večer ukrytí před přítomností rodičů a příbuzných, kteří by se na místě vyvražдили, společenská událost, nespolečenská událost. Zaváhal. Byla to Julie Monteková. Ještě mohl ustoupit, ještě se nic katastrofálního nestalo.

"Naklonila se a lehce, skoro bázně, jakoby se nemohla rozhodnout, ho políbila. Položil jí dlaně na boky a nejistě si ji přitáhl k sobě. Ještě mohli oba ustoupit.

Polibek se stal vášnivějším, objetí se změnilo v sevření. Odtrhl ji od sebe a zkroutil ruce za zády.

"Ty Montecká děvko! Myslíš si, že si můžeš hrát s námi, s Capulety!"

Dlouze hvízdli. V očích Julie se objevilo poznání a strach.

Zpoza vzdálených jilmů se vynořili jezdci, dvojici za okamžik obklopil hlouček jezdců, všichni mladí Capuletové doprovázení několika žoldnery.

"Tahle Montecká děvka si myslila, že se nám rovná! Že může šukat s Capuletem! Ukážem jí, co děláme s takovýma jako

ona!"

Julie se pokusila vyprostit, ale neměla sebemenší naději. Jemná látka sice povolila, ale okamžitě přiskočilo několik mužů a znehybnilo ji.

"Držte jí ruce a hlavu, ať mě nepokouše. Roztáhněte jí nohy!" rozkázal Romeo Capulet a začal si rozepínat kalhoty.

"Fakt pěkné prádlo, fakt pěkné," komentoval, když z dívky strhával oblečení.

"Víš, že seš moje první? Do smrti na to nezapomenu a myslím, že ty taky ne. I když ta tvoje je rozhodně blíž!"

Julie poprvé zasténala.

"Je vaše," obrátil se Romeo na žoldnéře, když se všichni šlechtičti mladíci vystřídali.

Dívka ležela na zemi se skelným výrazem v očích, nebyla schopna se zvednout.

"Nechci, aby přežila, je vám to jasný?"

Nasedl na koně a jako první odjel.

"Pane! Pane! Slečna u brány!" vyděšený sloužící sotva blekotal.

Ramón Montek se rozběhl chodbou a na místě byl jako jeden z prvních.

Julie ležela na zemi, za sebou nechávala širokou zakrvácenou stopu. Její šaty byly více šedé a rudé než bílé, a zbylo z nich jen pár cárů."

Něžně ji zvedl do náruče.

"Co se stalo, maličká, co?"

Julie naposledy otevřela oči.

"Capuletové, znásilnili mě."

Ramón Montek zvedl hlavu ke kamenné klenbě a bolestně zavyl. Za okamžik se však dokonale ovládal.

"Přebírám velení! Bojová pohotovost! Posel ke smírčímu soudu, vyhlašuji Absolutní vendetu! Migueli, kontaktuj žoldnéřské domy, najmi ozbrojence, zbraně, kouzla! Jdeme! Někdo zařídte zaopatření těla, je mrtvá!"

Panika ještě před okamžikem ovládající hrad zmizela, lidé se rozběhli za svými úkoly.

Madam Juanita Capuletová naprosto nechápala co se děje, Montekové plundrovali své finanční rezervy, najímali všechny možné válečníky ve městě, rušili veškeré obchodní smlouvy, jen aby získali hotovost.

Z uvažování ji vyrušil polekaný sekretář.

"Madam, dostali povolení k vendetě bez omezení!"

"Neměli na to dost peněz!"

"Půjčili si!"

Někde zazněla exploze. Na vnějším okruhu opevnění se právě začalo bojovat.

"Poplach! " vykřikla madam Capuletová a zatáhla za hedvábnou šňůru, aby zburcovala obránce.

"Paní, paní! Mladému pánovi je zle! "

"Sežeňte Goméze, ať velí obraně. Hned jsem zpátky," přikázala Juanita Capuletová sekretáři a spěchala do podzemního sálu vybavenému pro ošetřování nemocných a raněných.

Romeo ležel na lůžku. Ve tváři byl bledý, přerývaně dýchal, pokožku měl pokrytou malými droličky.

Rodinný lékař rozmístil na jeho tělo desítky mléčné zbarvených léčivých krystalů a horečnatě připravoval masti.

"Co mu je?" vyštěkla bez zdvořilosti Juanita.

"Netuším, má paní. Vypadá to na nějakou exotickou otravu."

Okamžitě ji napadlo, že to má souvislost s překvapivým útokem.

"Ti parchanti, za to budou pykat! Zavolejte Kristle Mistle, v jedech se vyzná nejlépe ze všech travičů ve městě! A zaplat'te jí, kolik si řekne!"

Dunění zesílilo, boj se přiblížil.

"Jdu nahoru, kdyby se mu přitížilo dejte mi vědět," poručila velitelka domu Capuletů a rychlým krokem opustila místnost. Cítila se hrozně, ale právě teď to na sobě nemohla nechat znát. Musela pomoci obráncům

V okamžiku, kdy se dostala do ze sklepení se boj přenesl až do hlavního sálu. V čele útočníků postupoval šermíř s hřívou šedých hlasů. Obklopovala ho opalizující záře kinetického štítů, v jedné ruce držel meč, v druhém dýku. Zpoza sloupů se na něho vrhla trojice vojáků. Během okamžiku skončili mrtví na mramorové dlažbě.

"Pal!"

Skupina střelců ukrytých na terase spustila řetězovou palbu z velkorážních rotačních kulometů. V zápětí se k nim přidali granátometčíci z protější strany. Útočníci uvízli křížové palbě, svíjeli se v smršti projektilů, dokud jejich polo-štíty nevyčerpali svou životnost a křehká ničím nechráněná těla se nerozprskla jako přezrálé třešně. Jen šedovlasý šermíř postupoval vpřed. Jeho štít ochránil.

Společá jen na meč, pochopila Juanita Capuletová, proto si může dovolit mnohem odolnější zcela neprostupný štít.

Exploze urvala kus střehy, vzduch se zatměl kouřem.

"Zabte ho mečem nebo šípem! Inak ho nedostanete!" zakřičela rozkaz.

Osamělý šíp zasvítl, ale Montek ho srazil čepelí dýky, vyšvihl se na terasu a začal masakrovat střelce z kulometů.

Juanita sundala z levé ruky rodový prsten a hodila ho po jedné s dekorativních soch střežících vchod do sálu.

"Probud'te se!"

Přes oslabenou palebnou přehradu pronikla dovnitř další vlna útočníků, jen aby vzápětí skončila rozmačkána oživými bronzovými příšerami. Ramón Montek vyskočil na zábradlí terasy, krev zviditelnila oválný tvar jeho kinetického pancíře a ozdobila ho pitoreskním rudým vzorem.

"Za Julii!" zařval Montek a vrhl se dolů do pekla v přízemí sálu.

"Madam, mladý pán umírá, a spousta dalších také," zatahala vyděšená služka svou velitelku za šaty.

Juanita Capuletová stiskla zuby a otočila se k výstupu do podzemí.

Tady už byla její pomoc zbytečná. Probudila poslední obránce rodu, buď muži s jejich pomocí zvítězí, nebo zemřou. V ošetřovatelském sále se téměř nedalo dýchat. Pach války - těžký odér krve, otevřených vnitřností, strachu a smrti neodkázaly rozptýlit ani výkonné ventilátory ve stropě.

Kristle Mistle stála mezi lůžky umístěnými odděleně od ostatních.

"Zachráníte ho?" vydechla Juanita.

Travička jen zavrtěla hlavou.

"Vy jste se ani nepokusila!" vybuchla velitelka Monteků, když zjistila, že nemocný leží na posteli bez jakýchkoliv léčebných a podpůrných medikamentů.

"Nepokusila," souhlasila Kristle Mistle klidně, "je to zbytečné. Tenhle jed jsem totiž namíchala sama."

Zvuk boje se ztišil.

"Je to velmi speciální jed, aplikuje se do ženského lůna a ženám není nebezpečný. Ale muže, který hledal rozkoš v takto ošetřeném klíně, nic nezachrání. Koupila si ho ode mě Julie Monteková. Bohužel jsem to zjistila až pozdě."

"Ta čubka! Ona ho svedla!" vykřikla nenávistně Juanita Capuletová.

"Všech patnáct, všechny vaše mladé šlechtice?" zeptala se studeně Kristle Mistle.

Rozhostilo se ticho rušené jen sténáním umírajících.

"Je mi to všechno strašně líto," řekl někdo.

Juanita se otočila.

Ve dveřích stála šedovlasý šermíř. Krev která ještě nedávno ulpívala na jeho štítě teď stékala po oděvu na podlahu a vytvářela členité rychle černající kaluže. V ruce držel meč, ale opíral ho hrotem o zem. Vypadal unaveně a smutně.

"Je mi to všechno strašně moc líto, madam."

Přistoupil blíž, poklekl a políbil ji ruku.

Zpráva komise pro smírčí jednání.

Vzhledem k tomu, že k jednání se nedostavila madam Juanita Capuletová ani pán Ramón Montek, podle dostupných důkazů poslední dva žijící členové znepřátelených rodů, považuje se tímto krevní msta za ukončenou.

Zpráva komise pro certifikaci šlechtických dekretů.

Dokumenty předložené panem Ramónem X a paní Juanitou Y jsou pravé a potvrzují, že jsou oba šlechtického původu. Jejich žádosti se vyhovuje, budiž do seznamu šlechtických rodů oni i jejich dvě děti zapsány pod jménem Capmetové.